

Вторий сонетъ.

Н и р в а н а

(Небитие).

Mors memoriae.

О дивна, свърхдушевна и безименна улада,
Която се изказва съ тѣзи слова: — Да не осѣщашъ!..
Безстрастенъ да стоишъ и прѣдъ Едема и прѣдъ Ада,
И нито признакъ отъ животъ—въ живота да не срѣщашъ!..

Да гледашъ безъ да гледашъ, слѣпъ да бждешъ въ свѣтлината!..
Да бждешъ глухъ за всѣки ревъ, и глухъ за всѣка пѣсень!..
Да се забравишъ!.. Въ бързия вървежъ на времената
Да се разсѣбешъ,—като димъ въ безкрайний сводъ небесенъ!

Да имашъ върху съвѣстѣта си хладна плоча гробна!
Пустъ зракъ, мечта подвижна, тварь на сѣнката подобна,
Злотворенъ случай съ тебъ да си играй, — отъ небосклони

Къмъ небосклони Сждбата вседневно да те гони, —
Отъ устнитѣ ти охканье горчиво безъ да пада!...
О дивна, свърхдушевна и безименна улада!

